

Marfan Hírmondó

A Magyar Marfan Alapítvány hírlevelének különszáma

Prof. Dr. Szabolcs Zoltán 60. születésnapja alkalmából
2011. október 23.

Tartalom

Ahogy a betegek érzik.....	2
A hozzátartozók szemével.....	17
A kollégák jókívánságai	19

Ahogy a betegek érzik

Szabó Pál és családja:

Nagy tisztelettel szeretném köszönteni 60. születésnapja alkalmából. Azt kívánom, hogy még nagyon sok ideig tudjon gyógyítani, életeket menteni, mint ezt nálam is tette.

Számomra 2002-ben tette lehetővé egy szívtranszplantációval, hogy még a családom körében lehessen egy darabig. Azóta is jól vagyok, amit részben Önnek köszönhetek.

Az idén a Szívtranszplantáltak összejövetelén is találkoztunk, ahol meghívásunkat elfogadva, egy nagyon érdekes beszámolót tartott. Az volt a tapasztalatunk, hogy bárki bármilyen problémával megkereste Önt, mindenkivel elbeszélgetett és megígérte a segítséget.

Ez nagyon fontos számunkra, hiszen kiben bízhatnánk, ha valami problémánk felmerül, mint az orvosainkban.

Köszönjük Önnek ezt a közvetlen beszélgetést és reméljük, hogy legközelebb is elfogadja a meghívásunkat.

Családom nevében még egyszer jó egészséget, sok sikert kívánok a további munkájához.

Szívtranszplantáltak

Makón, a Szívtranszplantáltak Találkozóján

Makón, a Szívtranszplantáltak Találkozóján

Makón, a Szívtranszplantáltak Találkozásán

Makón, a Szívtranszplantáltak Találkozásán

Novográdeczné Plótár Judit:

Számtalan orvossal találkoztam már – ennyi nyavalyával nem meglepő. Szerencsém volt, általában kedves, szimpatikus, szakmájukat lelkiismerettel végző doktorokhoz sodort az élet. Később már tudatosan kerestem, választottam őket. Az ember gyakran úgy gondolkozik, főleg komoly műtétek előtt: biztosra kell mennem, hiszen csak egy életem van.

Szabolcs Tanár Urat az Alapítvány honlapján találtam meg. Nem okozott csalódást, máig úgy érzem, a legjobbat választottam, mert ebben a témában Ő a legkompetensebb. Van egy jellegzetes, fanyar humora, talán nevezhetnénk iróniának is, ami nagyon megnyerő számomra.

Nekem erre volt szükségem, mert adódnak helyzetek, amikor már tényleg csak a humor segít. Miután az intenzíven kivették a tubust, megjelent Szabolcs Tanár Úr is, azzal a szívsebésszel, aki asszisztense volt a műtétemnél. Jókedvű volt, miután megkérdezte, hogy vagyok, megjegyezte: **Aztán ha egyik melle kicsit feljebb lenne, akkor a doktor úrnál reklamáljon – itt kollégájára mutatott – mert ő varrta össze!** Na jó, gondoltam, most épp ez a legnagyobb problémám. De mi is a legnagyobb? Már semmi, minden rendben van, a műtét sikerült, a film forog tovább.

Szeretem, ha valaki ilyen helyzetben is megőrzi a humorát, képes olyan légkört teremteni maga köré, hogy aki éppen kutyául érezné magát, az is elmosolyodjon kicsit.

Always Look On the Bright Side of Life – mondja a dal, s valóban, mindenben van valami felemelő, valami vicces, valami ironikus, valami szívet melengető. Abban is, mikor az ember először sétál faltól falig a folyosón műtét után, mikor nyavalyog kicsit, de aztán el is szégyelli magát, ó, hisz nem vagyok már kisgyerek. Az élet szép, de azt hiszem ezt itt senkinek sem kell magyarázni, a Marfan Találkozón úgy láttam, senki sem vitatja.

Köszönjük, hogy védőhálót húzott ez alá a kis csapat alá, akik ennél a ritkánál is ritkább betegséggel élnek. Ha Ön nem tette volna meg, talán senki.

Köszönjük a törődést, a lelkiismeretes munkát, és nagyon boldog születésnapot kívánunk!

Bálint Edit:

Műtét után, az intenzívről lekerülve, újabb vérvétel közelgett... igen ám, de az én sokat próbált vénáim másként gondolták! Nem adtak vért. A 7.!!! szúrás után, ágyam végébe húzódva, karjaimat hátul összefonva mondtam, nincs több esély, hívják be Tanár Urat. Vártam, és ittam a kövér könnycseppeket... és jött! Mosolygó arccal közölte:

„IMÁDOM A KISÍRT SZEMŰ NŐKET!” Óriás gyógykezeivel elsimította könnyeimet, és az ég tudja honnan hozta elő Gálfí doktornőt, aki levette a vért...

Édesanyám szintén '51-es születésű.

És bár már 20 éve nem láthatom, Dr. Szabolcs Zoltán polgári értékrendjével, lényével néha láttatni engedi, milyen lenne Ő 60 évesen.

ISTEN ÉLTESSE!

Siklósi Tünde:

Van egy úr, ő Szabolcs Zoltán.

Szívbe lát munkája folytán.

Fűti a jó kedély,

gyógyítószervenvedély.

Sose ül a haját fonván!

Dvariecki Bálint:

Ő az az orvos, Akihez ha bemegyek, egy pillanat alatt feloldja a feszültséget, melyet az orvos közelsége jelent nekem.

Belépve a vizsgálatra egy hangos kitörő üdvözlésben részesít a Tanár Úr! A vizsgálat olyan, mintha egy kötetlen beszélgetés lenne. Mindig mindent részletesen elmond. Mivel műtét előtt állok, mindig elmondja nekem, hogy mit csinálhatok, mit nem. Külön kihangsúlyozza,

"Csak a feleségét ne emelgesse!"

Tisztelem, hogy a munkája mellett az "elektronikus orvoslásra" is van ideje. Sokszor, ha megkapom a leleteimet, elegendő Neki e-mail üzenetben elküldenem, és így be sem kell mennem. Mikor bent vagyok Nála vizsgálaton, - mivel az informatikával foglalkozom - csak annyit szoktam magamban viccesen megjegyezni "szegény billentyűzet!". Aki már járt Nála tudja, mire gondolok! Még a kislányom születése előtt a feleségem is elkísért a vizsgálatra. Akkor éppen szó volt róla, hogy esetleg megcsinálják a műtétet. Beszélgettünk a gyerekvállalásról. Akkor mondott a Tanár Úr egy mondatot, ami szerintem nagyon találó, és melyet már többször elismételtem én is: **"Gondolja végig az életét, milyen életet élt így, és aszerint döntsön a gyerekvállalással kapcsolatban"**. Amúgy végig is gondoltam, és úgy éreztem, teljes értékű életem van így is, és miért lenne ez a gyerekemnek másként!

Szóval zárómondatként csak annyit, hogy az „Ő kése alá nyugodtan be merek feküdni”.

László Orsolya:

Itt küldöm az én "emlékezetes" története(i)met, ami lehet, hogy csak nekem emlékezetes, de mindenképpen Tanár Úr NAGYSÁGÁT, EMBERIESSÉGÉT jelképezi az én szememben.

Nem kellene senkinek félve orvoshoz menni semmilyen problémájával, ha még több száz/ezer ilyen lelkiismeretes orvos lenne.

Amikor először hallottam az Alapítványról és jelentkeztem Tanár Úrhoz vizsgálatra, már a vizsgálat is rendhagyónak tűnt számomra. Rengeteg beteg várakozott, sokadik levélváltással sikerült időpontot egyeztetni, Tanár Úrnak kellett lemondani a vizsgálatot egyéb elfoglaltsága miatt, azután elkeveredett a papírom a regisztráláskor, emiatt jóval később hívtak be.

Tanár Úr mégis a tortúra minden részletére emlékezett, viccelődött, ugyanakkor minden szavamot komolyan vette, és annak ellenére, hogy a kb. fél órás vizsgálat alatt 3-an keresték személyesen és néhányszor telefonon, mindvégig azt éreztem, hogy figyel rám, és mindent, amit mondtam komolyan vett, nem bagatellizálta el egy-egy tünetemet, kérdésemet, még ha az nem is a Marfan-szindrómához kapcsolódott. Nem akart lerázni, nem volt türelmetlen, pedig mások is (betegek és orvosok) vártak Rá. Mindez számomra azért fontos, mert igaz, hogy 25 éve ismert a betegségem, és megfordultam különböző helyeken, kontrollokon, de ezt eddig egyetlen más orvosnál, illetve esetben sem tapasztaltam. Úgy éreztem, Neki mindent elmondhatok és mindent megkérdezhetek, és az esetleges buta kérdéseimre is komolyan válaszol, illetve komolyan veszi.

A Marfan Találkozón történt: Tanár Úr jött szemben velem a folyosón, és megállított:

hogyan vagyok, hogyan érzem magam? Mindez azért tűnhet furcsának, mivel hónapokkal előtte EGYSZER voltam Nála vizsgálaton, ahol magát a betegség tényét megállapította, illetve ezzel - gondolom - regisztrált az Alapítványba. Úgy beszélgetett akkor velem (és láttam, hogy másokkal is), mintha mindenkit személyesen ismerne, és mindenkiről tudná, hol és mikor találkoztak.

Szintén a Marfan Találkozón történt: Tanár Úr szájából elhangzott egy olyan mondat, aminek az volt a lényege, hogy előbb-utóbb mindenkinél sor fog kerülni a műtétre. (Kérte, hogy tegye fel a kezét, akit már műtöttek, és utána, akit még nem, és akkor mondta ezt - félig-meddig viccesen, de komolyan szánta, KOMOLYAN gondolta.) Ez bennem nagyon megragadt, ugyanis nálam 25 éve ismert a betegség, évente járok kontrollra és semmi változás nincs, tel-

jesen jól vagyok. Igazából ott és akkor tudatosult bennem ennek a mondatnak a valósága/igazsága. De ahogy ez Tőle és amilyen módon elhangzott, valamint, ahogy megismertem Öt (korábban egyszer találkoztunk), a tudását, emberségét, ahogy kendőzetlen őszinteséggel, és nem szépítve a dolgot beszélt nekünk arról mi is várhat ránk, valahogy az volt az érzésem, hogy ha bekövetkezne az én életemben is a műtét, 100 %-ig meg tudnék bízni Benne, és biztos, hogy Hozzá teljes bizalommal mennék fordulni.

Nem tudom Csilla, hogy ilyesmire gondoltál-e. Ha esetleg *"nem illene bele a képbe"*, akkor ne haragudj!

A lényeg, hogy a születnapra Tanár Úr - tényleg - a legszebb történeteket kapja, mert **NAGYON MEGÉRDEMLI!**

Kovács Lajosné Magdi: (Mély tisztelettel és szeretettel)

Szívből jövő jókívánságomat szeretném kifejezni, egy csodálatos embernek.

Dr. Szabolcs Zoltán Doktor Úrnak, Akit munkája során ismerhettem meg, és hálásan köszönöm, hogy van második születésnapom is.

Fantasztikus szakmai tudása, segítőkészsége, barátságos mosolya, bátorító szavai sokat segítenek nekem.

Kedves Doktor Úr e szép születésnap alkalmából kívánok nagyon jó egészséget, boldogságot, munkájához sikereket, és kitartást.

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT KÍVÁNOK!

Simon Attila: (Tisztelettel és szeretettel)

Pár gondolatot szeretnék írni egy nagyszerű emberről, Dr. Szabolcs Zoltánról, Akinek nagyon sokat köszönhetünk. Mindig hálásak leszünk csodálatos munkájáért és bátorító segítségéért.

A jellegzetes cipőkopogása, emberszeretete, tisztelete, barátságos megjelenése minden betegségben bizalmat ébreszt. Segítőkészsége, maximális hozzáértése nagyon megnyugtató.

Biztonságot ad, hogy van ilyen orvos, aki a betegéhez megértéssel fordul, hivatását ekkora szeretettel végzi.

Hobbijának nevezi a Marfan Alapítványt, gondviseléssel van a kollégáival a Marfanosok iránt. **„Tanár Úr” tanít, törődik mindannyiunk jövőjével.**

Hálás köszönetemet szeretném kifejezni fáradtságos munkájáért, és mindazért, amit értünk tesz.

Munkájához továbbra is erőt, egészséget, türelmet kívánok.

Boldog születésnapot!

Ördög Anett:

Eddig kétszer találkoztam Tanár Úrral, először a Marfan Találkozón.

Nagyon kedves, határozott, közvetlen, vicces férfi.

Amióta tudok az Alapítványról és a kedves Sorstársaimról, azóta nem félek annyira a Marfan-tól, mint korábban, egyfajta biztonságot adnak nekem. Köszönöm szépen!

Vincze Ágnes:

A Marfan Fórumra Tanár Úrnak címeztem levelet és Ő válaszolt is rá.

"Kedves Ágica! Várom szakrendelésemet! Ne hezitáljon, jöjjön! És, köszönöm levelét! Szeretettel: SzZ"

Igaz csak ennyi „szóváltás” történt kettőnk között, de a Fórumon alkotott vélemények Róla számomra nagyon pozitívak.

Dr. Hudi Ildikó:

Első alkalommal, mikor találkoztam Professzor Úrral - még a transoesophagealis ECHO előtt - részletezte nekem a Marfan-szindrómások számára szükséges műtéti eljárást.

Kicsit megijedve ettől, mondtam, hogy ez bizony elég nagy műtét, nem olyan, mint egy mandulaműtét /fül-orr-gégésként, az az egyik legegyszerűbb, leggyakoribb műtéti típus/.

Erre Ő biztatóan megjegyezte: **"Egy mandulaműtétbe is el lehet vérezni."**

Hát, nem lettem sokkal nyugodtabb.

Horváth Katalin:

Horváth Katalin sváb népviseletben

Egész kicsi koromtól azok az első emlékeim, hogy éppen valamilyen váróteremben vagyok, és várom, hogy megnézzen a „doktor bácsi”. Mindig változott, hogy épp kihez mentem; voltam gyermekorvosnál, szemésznél, ortopéd szakorvosnál – mikor, kire volt épp szükség. Szerintem ez más Marfanosok számára is ismerős élmény lehet.

Két évvel ezelőtt úgy alakult a sorsom, hogy találkoztam Budapesten Tanár Úrral.

Ez a találkozás több szempontból is meghatározó volt.

Elsősorban azért, mert életemben először éreztem úgy, hogy a megfelelő kezekbe kerültem. Bizalmat éreztem a Doktor Úr felé rögtön az első pillanattól fogva. Másodsorban azért, mert talán akkor először nem éreztették velem, hogy egy különleges eset lennék.

Emlékszem, alaposan kifagगतott, hogy milyenek a családtagjaim. Mondtam, van egy nővérem is. **„És mondja, Katalin, milyen a nővére?”** Kicsit zavarba jöttem ettől a kérdéstől.

Én magamról tudtam, hogy magasabb és soványabb vagyok, mint az átlag – ezt gyakran megkaptam már ismerősöktől és ismeretlenektől is. Csak annyit tudtam hirtelen mondani:

„*Ő normális.*” Emlékszem, Tanár Úr a szemembe nézett, és enyhe rosszallással a hangjában közölte: **„Hiszen maga is normális.”**

Talán Neki nem jelentett sokat ez az egy mondat, nekem mégis fontossá vált.

Akkor – életem addigi 22 évében – először éreztem magam normálisnak: vagyis az átlagtól nem eltérőnek, a sorból nem kilógónak.

Ezt az érzést erősítette tovább az idén megrendezett Marfan Találkozó. Ezúton is köszönöm mindenkinek, hogy megszervezték, hogy lehetővé tették ezt a nagy (és igen fontos) találkozást!

És köszönöm azt is, hogy létezik a *marfan.hu* honlap! Én ezen az oldalon keresztül találtam az Alapítványra, és csak így tudtam felvenni a kapcsolatot a megfelelő, hozzáértő orvosokkal. Remélem, másoknak is legalább ilyen hasznos lesz az oldal!

Tanár Úrral idén nyáron találkoztam újra személyesen, amikor elmentem kontrollra.

Persze most is kaptam „útravalót”. Amit rögtön megjegyeztem – és igyekszem teljes mértékig megfogadni! Így hangozott ez a fontos mondat: **„Tessék mosolyogva, boldogan élni!”**

Azóta is igyekszem minden nap emlékeztetni magamat arra, hogy mi mindennek örülhetek, mennyi minden miatt van okom a mosolygásra.

A legújabbat osztanám csupán meg: pár hete csatlakoztam egy amatőr, hagyományörző, sváb kórushoz. Amikor velük vagyok, és együtt éneklünk, akkor mindig mosolyognom kell.

Mindenkinek sok mosolyt kívánok! Tanár Úrnak pedig nagyon boldog születésnapot!

A székelyudvarhelyi Bokor Zita: Könnyek a Városmajorban

A rendelőben nem sírtam. Csak utána.

Dr. Szabolcs Zoltán, a Tanár Úr “miatt” potyogtak...

Szívem ultrahangos vizsgálatát követően hangozott el a kiértékelés: meghalok, ha nem operálnak meg.

Megértettem.

Pillanatnyilag...

Mérlegelés következett, majd döntésem a “nem” lett.

Öt év telt el.

Marfan Hírmondó

Megmondom őszintén, hogy annak ellenére, hogy rengeteg jót hallottam Tanár Úrról, én elég sokáig nehezteltem-forma, a fentiek miatt. Biztosan az igazság is szíven ütött, fejbe kólintott, de, valahogy az a mód is, ahogyan a valóságot reálisan közölte, mint szakorvos és segíteni akaró ember.

Mert, azóta, egyre inkább megértem.

Segíteni akart, akar minél több emberen, embernek, nem hagyni “elveszni” a Marfan-érintetteket! Tisztelem és becsülöm érte.

Nehéz dolga van. El kell döntenie, hogy mikor avatkozik műtétileg a Marfanosoknál be.

Kell-e? Kell. Mikor? Idejében. De, az mikor van? Nehogy túl késő legyen!

Nincs könnyű dolga, tényleg.

Több, mint elmélkedésre szánt gondolatok ezek...

Születésnapja alkalmából kívánok minden jót, egészséget, és köszönöm, hogy velem is törődne – ha beleegyeznék, mint páciens.

A Találkozón nem merte megszorítani erősen az ujjaim, kezem, én megtettem!

Ahogy a székelybácsi mondja: **“Élj sokáig és halj meg hamar!”**

Bokor Zita festménye

Helembai Judit:

Szabolcs Tanár Úr egy különleges ember.

Tizenhárom évesen kerültem a kezei közé, és azóta is minden évben járok Hozzá.

Furcsa, amit most mondok, de szeretem ezeket az alkalmakat. Számos orvossal találkoztam már, de csak nagyon kevésről tudom elmondani, hogy a létezésükkel is megnyugtattak.

„Szabolcs Doki” – elnézést az elnevezésért - én csak így hívom magamban, csupán egy szavával meg tud nyugtatni. Pozitívizmus, realizmus és irónia árad Belőle. Nem áztat, nem hazudik, de mégis megnyugtat.

Leszámítva persze akkor, mikor a szívbillentyűm meghallgatása után hirtelen felkiált teljes hangerőből: **„Ez remek!”** Akkor, be kell valljam, minden egyes alkalommal a frász kerülget, de ez nem az Ő hibája, igyekszem megszokni.

Történt egyszer - pár éve - édesanyám az egyik vizsgálat közben azt találta mondani, hogy ilyen beteg a gyerekem. Szabolcs Tanár Úr komolyan ránézett anyukámra, és ennyit mondott: **„Anyuka, ez a lány nem beteg, csak ha annak kezeljük.”** Igaza volt.

Most 19 éves vagyok, és minden napomon megpróbálok így élni. A lehetőségekhez képest egészségesen és boldogan. Úgy, ahogyan Tanár Úr megmondta.

Van egy idézet, ami eszembe jut Róla:

„Néhányan csodálatosabbá teszik a világot azzal, hogy benne élnek.” (B. Russel)

Kell ehhez több magyarázat? Azt hiszem, mindannyian tudjuk, hogy nem.

Végezetül szívből remélem, hogy Szabolcs Tanár Úr legalább addig az orvosom marad, amíg a szívbillentyűm szavatossága le nem jár.

Isten éltesse Tanár Úr!

Bálint és Zsuzsi:

Másfél évvel ezelőtt kezdődött a kapcsolatunk Tanár Úrral, azóta több személyes találkozót tudhatunk magunk mögött. Az első találkozás után pár hónappal meg is történt az aorta rekonstrukció. Több személyes mondat is bevésődött bennünk, de a leghíresebb ezek között a **JÓKEDV, OPTIMIZMUS!** felszólítás, melyek sűrűn elhangzottak a műtét előtti és utáni időszakban. Azóta számos orvosi tanácsot is megfogadtunk, miszerint **a pacemaker beültetés után NE ÜLJÖN VILLAMOSSZÉKBE**, és ehhez hasonlókat.

Isten éltesse még legalább 60 évig a melegsíívű, kiváló szívsebész Szabolcs Tanár Urat!

Jankovics Mihályné (Ica):

Amikor először találkoztunk, arra én nem is emlékezhetek, mert életveszélyes állapotban voltam. Sőt néhány nappal később, mikor magamhoz tértem, akkor sem igazán tudtam, hogy mi történt velem, illetve ki volt az, aki az aorta műtétet végezte. Mivel egy aggódó tekintetű, magas orvos mindennap meglátogatott és érdeklődött hogylétem felől, akkor kezdett világosodni, hogy Neki köszönhetem az életem. Ön volt az Tanár Úr, aki 10 órán keresztül küzdött az életemért, pedig nem tudhatott rólam semmit.

Egy 44 éves háromgyerekes családom voltam, akiért nagyon sokan aggódtak, és akinek rendkívül sokan szurkoltak. Borzasztóan vissza akartam jönni ebbe a világba, mert fel akartam nevelni a gyermekeimet. Életem legnehezebb napjai voltak ezek és Ön mindenben segített nekem, biztatott, támogatott. Megértette velem, hogy ez egy rendkívül bonyolult, kockázatos műtét volt és – kettőnk hatalmas akarata mellett is – maga a CSODA, hogy túléltem.

Ennek most már hat éve lesz ebben a hónapban. Még mindig itt vagyok, sőt nem csak itt vagyok, de jól is vagyok. Nagyon sok szép dologból maradtam volna ki és nem láthattam volna felnőni a lányaimat, ha ott és akkor nem dr. Szabolcs Zoltán szívsebész végzi a műtétet.

Soha nem tudom ezt Önnek megköszönni, de örökké hálás leszek a jóságáért, hatalmas tudásáért és tapasztalatáért, valamint lelkiismeretes munkájáért.

Gyakran gondolok Tanár Úrra, de október 15-e – az én második születésnapom – számomra utolsó szívdobbanásomig az Ön iránt érzett hála napja marad.

Kedves Tanár Úr! Engedje meg, hogy hatvanadik születésnapja alkalmából szívből köszöntsem. Isten éltesse sokáig erőben, egészségben. Sok örömet, boldogságot, sok sikert és minden elképzelhető jót kívánok Önnek magam és családom nevében.

Szűcs Mihály:

Sokat gondolkodtam rajta, melyik élményt írjam le, mert nekem minden találkozás Professzor Úrral felér egy élménnyel. Tudod Csilla, annak idején, Szegeden voltam kivizsgáláson, miután megtalálták Gyulán a Marfant (1994-ben), és miután közölték velem, hogy szívműtét lesz belőle, de sajnos ők nem vállalják. Megkérdezték Debrecent és ott sem vállalták el a műtétet. Ezek után gondolhatod, én, akinek se kutyája se macskája, ahogy szokták mondani, miután már maga a szívműtét ténye is letört és még el sem vállalják a műtétet, hát nem az volt életem legjobb napja. De azért az vigasztalt, ha már átjöttem az anyaországba, hogy a saját hazámban dobom fel a talpam és nem idegen honban (Románia), habár Nagyszalonta sohasem volt román terület, csak most bitorolják.

Ekkor jött a megváltás és közölték velem, hogy Budapesten egy részletesebb kivizsgálás után lehet, hogy elvégzik a műtétet.

Felvittek Budapestre és a vizsgálatok után közölte velem Szabolcs Zoltán Adjunktus Úr (akkor még adjunktus volt), hogy Ő fog engem műteni, csak várnom kell, ameddig előkészülnek, majd fognak értesíteni. Amikor először beszélgettünk, volt abban, valami megnyugtató, mert akkor azt éreztem, hogy ebben az emberben teljesen megbízom és „mint aki vakbélműtétre készül, essünk túl rajta”.

Körülbelül egy jó hónap múlva jött a levél a bevonulás dátumával és a beérkezésem után 1-2 napra már túl voltam a műtéten (azóta van egy új születésnapom). Képzeld, már akkor feltűnt, hogy nincs olyan nap, bármilyen hosszú vagy nehéz napon volt túl Doktor Úr, hogy mielőtt hazamegy, ne járta volna körbe a betegeit, mint egy gondos szülő, aki mielőtt magára hagyja a gyermekét, meggyőződik, hogy minden rendben van-e. Lehet, hogy furcsán hangzik, de én szerettem ott lenni, mert annyira kedvesek és segítőkészek a nővérek. Amikor először kinyitottam a szemem a műtét után, emlékszem rá (biztosan kelthetett a nővér, hogy ne lustálkodjak annyit). Szóval kinyitom a szemem és állítólag azt mondtam (de emlékszem is rá), hogy „*ezek szerint meghaltam és a mennybe jutottam, mert ennyire gyönyörű tündérek csak a mennyben vannak*”. A nővérke nevére még emlékszem, Bettinek hívták, és egy volt Ő a többi tündér közt.

A műtét előtt leült velem Doktor Úr egy beszélgetésre és megkérdezte, hogy izgulok-e, amire én azt válaszoltam, hogy egy kicsit, de szeretném megkérni Doktor Urat, amennyiben úgy látja, hogy nem lesz belőlem teljes és önálló életet élni tudó ember, akkor ne is fáradjon tovább, hanem toljon egyenesen a hűtőbe, mert engem, nincs, aki ápolgasson és így nem is akarok élni tovább. Azóta is bánt ez a kijelentésem, mert félek megsértettem Tanár Urat azzal, hogy Ő megtesz mindent a megmentésemért és én nem bízom 100%-ban Benne, vagy a műtét sikerében. Most már tudom, tapintatlan voltam, de a műtét előtt mond, vagy gondol sok mindent az ember. És most, hogy írom ezt, döbbenek rá, ezért még nem is kértem bocsánatot Professzor Úrtól, de igyekszem pótolni.

A műtét után én belefeledkeztem a munkába és élveztem, hogy meggy minden a régi kerékvágásban. Házasság, munka, kihívások stb. Persze voltak és még vannak is gondjaim a szédülések miatt, de az nem a szívműtét miatt van, hanem a Szegeden végzett katéterezés miatt.

Az elején még jártam kontrollra és mivel mindig rendben volt minden, elkezdtem hanyagolni (mindig volt fontosabb címszóval), mekkora felelőtlenség, de hála Istennek ezt is megúsztam szerencsésen. Szóval, azt akarom kihozni az egészéből, egyszer, amikor már jó pár éve nem

mentem vizsgálatra, emlékszem éppen Sarkadon fektettünk 20 kV-os kábelt, egy délutáni órában csörgött a telefonom, felvettem és a Professzor Úr hívott.

Hirtelen se köpni se nyelni nem tudtam, olyan hihetetlen volt, hogy engem, aki már régen nem találkoztam személyesen Professzor Úrral, felhív telefonon és érdeklődik felőlem, miként viselem a meleget, és hogy érzem magam. Kicsit kérdőre vont, mert régen nem látott, és akkor közölte velem, hogy megalapították a Magyar Marfan Alapítványt.

Képzelheted én, aki nem szoktam meg, hogy valaki a szíven viseli a sorsom (mivel 6 éves korom óta szülők nélkül nevelkedem), persze kivéve már a saját családom, mennyire szíven talált és jóleső érzés volt. **Eddig is Istenítettem Professzor Urat, de gondolhatod, ezután Ő lett a példaképem, igyekszem az életem úgy élni, mintha mindig figyelemmel kísérné, és büszke lehessen, hogy megmentett még egy embert, aki igyekszik szolgálni a magyar népet és méltó a magyar állampolgárságra.** Mert Professzor Úr, olyan példát mutat, hogy ha az ország legalább 40%-a ilyen módon végezné a dolgát, akkor a magyar nemzetnek semmi gondja nem lenne a világon.

Kérted, hogy írjunk le egy jó történetet Vele kapcsolatban, egy jó mondatát, bátorítást, biztatást. Biztosan sokan fognak jó történeteket írni, de nekem csak ilyen és ehhez hasonló történetek jutnak az eszembe. Egy biztos, Tanár Úr családja nagyon büszke lehet Rá, hogy mint férj, apa és családfő maguk mellett érezhetik Őt. Mint ahogyan mi is büszkéek vagyunk, hogy megmentett minket és felkarolt bennünket, a fiamnak szoktam mondani „*Mi lenne velem Nélküled?*”, hát ez érvényes Professzor Úrra is, mi lenne velünk Nélküle?

Valamikor a '90-es évek végén vagy a 2000-es évek elején, megkérdeztem Professzor Urat, hogy mit szól hozzá, ha leszálalékolatnám magam. A válasz az volt, hogy inkább törekedjek arra, hogy munkám legyen, ameddig csak bírom egészséggel, mert sajnos olyan betyár világ lesz, hogy akinek nincs munkahelye eléggé nehezen boldogul majd, és ezt Ő már akkor látta, amikor még híre nem volt a gazdasági válságnak. És milyen igaza volt, azóta már rokkant nyugdíja sincsen csak annak, aki talicskán tolja be a szerveit. És van a munkának egy pszichés hatása is, mert lefoglal és nincs időm töprengeni az egészségeden, hanem csak igyekszel olyannak tűnni, mint az egészséges kollegáid és eszedbe sem jut, hogy kevesebb vagy bárkinél, sőt szeretnéd bizonyítani az ellenkezőjét.

Remélem, a leírtakból tudsz valami használhatót kimazsolázni, mert nem vagyok a szavak embere, sajnos olyan sok alkalmam nincs beszélgetni Professzor Úrral a hétköznapi dolgokról, a vizsgálatokon meg csak az egészségi állapotomról esik szó.

Még egy valamire büszke vagyok Tanár Úrral kapcsolatban, voltam 2009-ben egy 3 napos rendezvényen, mint szervező, amely a tiszta magyar értékeket vonultatta fel és utólag tudtam meg Tőle, hogy Ő is részt vett ezen, mint látogató. Ez nagyon jóleső érzés volt számomra.

Ő egy olyan ember, hogy amikor azt hiszed, már ennél büszkébb nem lehetsz Rá, még mindig képes egy újabb oldalát megcsillantani számodra. És ezt ne vedd ömlengésnek részemről, de ezek az érzéseim Tanár Úrral kapcsolatban.

Sajnos ezeket nem tudom elmondani Neki személyesen, de örülök, hogy legalább Neked leírhattam. Kívánok Tanár Úrnak még számtalan boldog születésnapot és az Isten éltesse még nagyon sokáig erőben, egészségben!

„MARADNAK AZ IGAZAK ÉS A JÓK!

A tiszták és a békességesek,

Erdők, hegyek, tavak és emberek!”

Wass Albert

Istvánkó Viktória:

A számos feledhetetlen alkalomból és tanácsból, amit Prof. Dr. Szabolcs Zoltánnak köszönhetek, nehéz volt csupán egyet kiemelni, hiszen minden egyes alkalommal volt hozzám egy kedves vagy vicces mondata, amivel lelket öntött belém és felvidített. Egy nem olyan régi találkozásunkat írom le, ami úgyszintén sosem fog kitörlni az emlékeim közül.

A legutóbbi időpontot Tanár Úrhoz abból kifolyólag kértem, mivel elég nehéz lelki válságba kerültem magánéleti problémák miatt és ennek következtében nem éreztem egészségileg sem jól magam, amit az ultrahang vizsgálat is beigazolt.

A vizsgálati eredménnyel érkeztem Doktor Úrhoz. Már az öltözőben vártam és eléggé kétségbe estem a rossz hírtől és a Doktor Úr meghallotta a „szipogásomat”.

Azonnal hozzám sietett és aggódva érdeklődött, hogy mi történt? Röviden megosztottam Vele bánatom és ijedtségem az ultrahang vizsgálat miatt, illetve mivel nekem egy baba a nagy álmom, megrémültem, hogy még emiatt babát sem vállalhatok. **Persze Ő egyből megnyugtatót, hogy mindent meg fognak tenni azért, hogy vállalhassak kisbabát, ha megígérem, hogy háromig meg sem állok.** Már mosolyt csalt az arcomra. Az ajtóhoz érve még hozzám fűzött egy mondatot: **„Viktória, bármikor, ha úgy érzi, vagy csak rossz kedve van, nyugodtan írjon, válaszolok és MOSOLYOGJON!”**

Akkor (mint sok számos pillanatban is) ismét átéltem azt az érzést és bebizonyosodott számomra, hogy nemcsak a legjobb orvos, hanem egy nagyszerű ember kezei közé kerültem. Mindig megnyugtató és örömmel találkozom, beszélek Vele.

Egy külön helyet foglal el szívemben, hiszen a legnehezebb időszakomban is képes volt mosolyt csalni az arcomra.

Ezúton szeretnék nagyon sok boldog, egészségben, örömeiben és még számos sok szép pillanatban gazdag születésnapot kívánni Doktor Úrnak!

Gombos Laura:

Alig telt el 1 év, mióta először találkoztam Tanár Úrral, és közölte, hogy meg kell operálni.

Ő akkor nagyon komolyan beszélt a betegségemről, és elmagyarázta, hogy ez gyógyítható, de csak műtéttel. Azt mondta, hogy ez az én harcom, ezt nekem kell megvívni.

A kemény harc 2010. november 29-én kezdődött, 8 és félórás műtéten estem át, de itt még nem ért véget. Egy hét múlva újból meg kellett műteni. Egy hónapig voltam kórházban, és ez idő alatt minden nap találkoztam Tanár Úrral. Az Ő megnyugtató szavai segítségével kerültem közelebb a gyógyuláshoz. Most már ott tartok, hogy csak kontrollokra kell járnom.

Neki köszönhetően már teljesen jól vagyok, és normális életet élhetek.

Nagyon hálásak vagyunk Neki, Szüleim és én is.

További munkájához sok sikert, egészséget és kitartást kívánok.

I. Országos Marfan Találkozó (ORMATA)

Gombos Laura: Őszi tájkép

Varró Csilla:

Az intenzív osztályon az ember nagyon elkeseredett. Sajnálja és sajnáltatja magát, talán ez akkor megbocsátható. Vágyódunk a kedves, szép, vigasztaló szavakra.

Szabolcs Tanár Úr, Aki nemcsak kiváló sebész, hanem hiteles EMBER, a következő szavakkal köszöntött ébredésemet követően:

„Ha még egyszer ránk ijesztesz, ÖSSZEVERLEK!”

Attól a pillanattól kezdtem el a tisztelet mellett szeretni is Tanár Urat, mert úgy beszélt velem, ahogyan Édesapám szokott.

I. Országos Marfan Találkozó (ORMATA)

A hozzátartozók szemével

Kundl Zsuzsanna:

Orvos-beteg kapcsolat száz- és ezerféle megvilágításban került már terítékre.
De mi történik a hozzátartozóval egy műtét alatt és után?
Ugye ismerős érzés, ismerős gondolat:

Bárcsak velem történne! Mennyivel könnyebb lenne elviselni!

Szülőként ültem a műtő előtti folyosón, s Nemes Nagy Ágnes soraira gondoltam:

„Amikor én istent faragtam,
kemény köveket válogattam.
Keményebbeket, mint a testem,
hogy, ha vigasztal, elhitesse.”

Egy öt-hatórás szívműtétnél van idő megviselődni a hozzátartozónak is, vagyis a józan tudati állapottól kicsit távolabb kerülni.

Természetesen akármilyen belátó is az ember, elvárja, hogy a kimerült operatőr tájékoztassa Öt a műtét részleteiről, kimeneteléről, sikerült-e a beavatkozás az elképzelések szerint?

Hogyan tovább?

S Tanár Úrnak nem okozott gondot pszichológusként kilépni a műtő ajtaján, s az érintés varázsával ennyit mondani:

„Béke van!

Lábhoz tett fegyverrel várunk.”

Minden erőm visszatért, s nagyon tudtam reménykedni.

Baksa Csabáné:

Doktor Úrról csak jó emlékeink vannak első telefonbeszélgetésünktől kezdve.

A kislányomat már a legelején levette a lábáról és nagyon szívesen végighallgatta még azt a 10 versszakos verset is, amit épp akkor tanultak az iskolában, és hiába várt kint Rá a többi beteg, nem állította le. Mindig ad valami feladatot, amit a következő találkozásunkig meg kell valósítani, ami nagyon ösztönző!

Mi csak abban reménykedünk, hogy minél később kell a most 9 éves kislányunkat megműteni és reméljük, akkor még Doktor Úr is jó egészségben, bátorítva fog nekiállni a műtétnak vagy lesz valaki olyan utódja, aki ilyen lelkiismeretesen fog foglalkozni a Marfanos betegekkel, akinek át tudja adni minden tudását!

Nagyon jó egészséget kívánok Neki!

Jásdi Beáta: Magas, felemás férfi

Szabolcs Professzor Úr. Magas férfi, hosszú fehér köpenyben, deres bajusszal, szemüveges, komoly arccal. Amikor először láttam, nem sok okunk volt a mosolygásra. A férjem aorta operációját követően, a klinika folyosóján sietősen tájékoztatott, hogy sajnos vérzés lépett fel. Még nem tudja, hol és mi vérzik, de emiatt lehetséges, hogy újra föl kell nyitnia a sebet.

És ezért nem is nézhetem még meg Lacust, pedig akkor már órák óta izgultam a fiammal a városmajori tenispálya büféjében. Szigorú volt és határozott. Hála Istennek, a vérzés elállt, másnap reggel már láthattam a férjemet. A műtét nagyszerűen sikerült - ennek már hét éve - Lacus csak a kontroll-vizsgálatokra jár be a Professzor Úrhoz.

Én azonban egy másik Szabolcs Zoltánt is ismerek. Nem tűnik olyan magasnak, nem fehér köpenyben, hanem farmerban, pulóverben jár, kezében fonott bevásárlókosár.

Marfan Hírmondó

Csinos hölgy mögött lépked, – a hölgy a felesége -, a férfi a kosarába rakja a kiválasztott salátát, szőlőt, almát. Aztán, amíg a párja még vásárol, ő a kis hidegkúti bevásárló központ cukrászdájában kávézik, sütizik, elolvasgatja a lapokat, vagy barátokkal beszélget.

Ez is ő: Professzor, szabad szombaton.

Királyné Sörös Anna:

Hálás vagyok a mai napig a sorsnak, hogy rátaláltunk Szabolcs Tanár Úrra.

Varga Edit:

Kisfiam, Dávid születése óta szívbeteg. Sajnos kaptunk egy diagnózist: Marfan-syndroma.

9 éven keresztül nem igazán biztattak sok jóval. Minden nyáron, és amúgy is sokat volt beteg és sokat volt kórházban. Az egyik ilyen nyáron rossz hírt közöltek velem, állapota sokat romlott és sürgősen megoldást kell találni.

Ismeretségünk itt kezdődött Prof. Dr. Szabolcs Zoltánnal. Először csak telefonon beszéltem Tanár Úrral, de már a hangja megnyugtató volt, és reménykeltő.

Budapestre utaztunk a Városmajori Ér- és Szívsebészeti Klinikára, ahol már vártak bennünket. Professzor Úrral akkor találkoztunk személyesen.

Számomra és akkor 9 éves fiam számára is fontos lett Doktor Úr személye.

Reményünk sem volt, hogy a szívbetegségén lehet javítani, de ettől a perctől kezdve elszállt minden reménytelenség és csak a jó dolgok jöhettek.

Számomra nagyon fontos és jóleső érzés volt, amikor leült mellénk és elmagyarázta a betegsége lényegét és a megoldást a problémánkra.

Dáviddal is beszélt, az Ő nyelvén, korának megfelelően, Neki is elmondta mi fog Vele történni és miért van szükség a szívműtetre. Félttem és féltettem a fiamat, de úgy éreztem, hogy jó kezekben lesz.

Azóta már a második szívműtéten is túl vagyunk, és Dávid jól van, amit Tanár Úrnak köszönhetünk.

A kollégák jókívánságai

Dr. Szabó Zoltán emeritus professzor, Semmelweis Egyetem Szívsebészeti Klinika:

Dr. Szabolcs Zoltán 60. születésnapjára

Szeretettel köszöntöm Szabolcs Zoltán professzor-barátomat, volt munkatársamat 60. születésnapja alkalmából.

Szabolcs Zoltán nagyon, de nagyon sokat tett a hazai szívtültetés és a mellkasi aneurysmák, ezen belül a Marfan-syndroma sebészi kezelése és e műtétek szervezése érdekében.

Mindezért külön köszönet és tisztelet jár érte.

Isten éltesse Zoli sokáig!

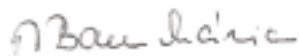
Dr. Bausz Mária:

Kedves Szabolcs Tanár Úr!

Az alábbi Wass Albert verssel, illetve anonym szerzőtől származó írással kívánok

Boldog Születésnapot!

Szeretettel és megbecsüléssel:

Dr. Bausz Mária

WASS ALBERT: SZÍVPALOTA TITKA

Minden szívnek van egy csodakertje,
a kert közepében van egy palota,
s minden palotában egy fekete szoba.

A fekete szobában Csontvázember ül.
Sötétben. Egyedül.
Néha a palota zsvivájába,
s a tavaszodba belehegedül.

Olyankor ősz lesz: vágyak, álmok ősze.
Halkan peregnek, mint a levelek.
(Szívedbe mintha ezer kés hasítna:
zokog, zokog a csontvázembered.)
Idegen szemektől kacagással véded,
jaj csak meg ne lássák: drágább mint a kincs!
Mások palotáit irigykedve nézed:
neki nincs! neki nincs!

Pedig:
minden szívnek van egy csodakertje,
s minden csodakertben van egy palota.
S bent, elrejtve mélyen, valahol, valahol:
minden palotában egy fekete szoba

SORSOK ÉS SZILÁNKOK

MESE A TÖKÉLETES SZÍVRŐL

Valamikor én is kaptam egy darabot, és cserébe adtam az enyémből. Most nektek is adok, mert a szeretet a legcsodálatosabb dolog a világon!

Őrizzétek ezt a csodát, és merészen osztogassátok, hisz minél többet adtok annál több lesz nektek is belőle!

A szeretet két embert gyógyít, azt aki adja, és azt aki kapja!

Egy napon, egy fiatal megállt egy nagyváros központjában és mondogatni kezdte a járókelőknek, hogy neki van a legszebb szíve a világon. Nemsokára nagy tömeg gyülekezett körülötte és mindenki az ő csodálatos szívét bámulta. Semmi hibája nem volt az ő szívének. Egy karcolás, egy seb, egy repedés, semmi. Mindenki úgy találta, tényleg ez a legcsodálatosabb szív, amit valaha is látott.

Az ifjú nagyon büszke volt a tökéletes szívére és továbbra is dicsérgette önmagát. Egyszer csak a sokadalom közül egy öreg közeledett. Csendes hangú, mintha csak önmagához beszélt volna, és mégis, az Ő szívének a tökéletessége nem hasonlítható az én szívem szépségéhez.

Az összegyűlt tömeg kezdte az öreget figyelni, és az ő szívét. Az ifjú is kíváncsi lett, ki merésze ezt tenni, össze akarta hasonlítani a két szívet. Egy erős szívet látott, melynek dobbanásai messzire hallatszottak. De tele volt sebekkel, helyenként a hiányzó darabokat másokkal helyettesítették, amelyek nem illettek oda tökéletesen, helyenként meg nem is pótolták, csak a fájó seb látszott. Hogy mondhatja, hogy neki van a legszebb a szíve? -suttogták az elképedt emberek.

A fiatal, miután figyelmesen szemügyre vette az öreg szívét, a szemébe nézett és nevetve megszólalt:- Azt hiszem, viccelsz, öreg. Nézd az én szívemet, ez tökéletes! A te szíved tele van hegekkel, sebekkel- csak könny és fájdalom.

Igen, szólt az öreg. A te szíved tökéletes, de soha nem cserélném el az én szívemet a te szíveddel, Látod, minden seb a szívemen egy embert jelent, valakit, akit megajándékoztam a szeretetemmel - kiszakítok egy darabot és a mellettem élő embernek, adom, aki néha viszonzásul ad egy darabkát az ő szívéből. Mivel ezeket, a darabokat nem lehet milliméterrel mérni, ilyen szabálytalan lesz, de ezeket nagyon becsülöm, mert arra a szeretetre emlékeztet, amit megosztottunk egymással.

Néha csak én ajándékoztam darabokat a szívemből, semmit nem kaptam cserébe, még egy darabkát sem a szívükből. Ezek a nyílt sebek, az üregek hogy szeresd a körülötted élőket, mindig egy bizonyos kockázatot feltételez. Bár vérző sebeket látsz, amelyek még fájnak, mégis azokra az emberekre emlékeztetnek, akiket így is szeretek, és talán egyszer visszatérnek, hogy az üres helyeket megtöltsék a szívük szeretetével.

Érted most, kedves fiam, mi az én szívemnek az igazi szépsége?- fejezte be az öreg csendes hangon, meleg mosollyal.

A fiatal, könnyező arccal, bátortalanul odalépett az öreghez, kiszakított egy darabot az ő tökéletes szívéből és reszkető kezekkel az öreg felé nyújtotta. Az öreg elfogadta, és a szívébe rejtette, majd ő is kiszakított egy darabot az ő csupa gyötrelem szívéből és a fiatalnak adta. Igaz, hogy nem illett oda tökéletesen, de így is szép volt. A fiatal bámulta a szívét, amelyre már nem lehetett azt mondani, hogy tökéletes, de szebb volt, mint valaha. Mert a valaha tökéletes szíve most az öreg szívének a szeretetétől dobogott.

Egymásra mosolyogtak, és együtt indultak útjukra. Mennyire szomorú ép szívvel bandukolni az élet útjain.

"Tökéletes" szívvel, amelyből hiányzik a szépség.

Dr. Merkely Béla:

„Aegroto dum anima est, spes est”

(Amíg a beteg lélegzik, van remény) Cicero

Mindig tisztán és élesen tudom felidézni közel két évtizedre visszanyúló közös klinikai munkánk talán legnehezebb két hetét. 2008-ban végeztük intézetünkben az első magyarországi kétkamrás műszív beültetést. Minden úttörő vállalkozás nehéz, de az orvos néha heroikus küzdelmet kell, hogy felvállaljon az emberért, az életért.

Ezt tettük mindannyian akkor Zoltán vezetésével, aki olyan előd példakép útjára lépett, mint Szabó Zoltán professzor, az első hazai szívatültetést végző szívsebész. Zoltán sikeresen jött ki a beteggel a szívműtöből, de mindannyian tudtuk, a neheze még előttünk áll.

A szívelégtelenség legsúlyosabb formáiban szinte minden szerv működése károsodott, és a keringés kritikus, törékeny egyensúlyának fenntartása oly nehéz, hogy talán nem túlzás azt mondani, az élet egy hajszálon függ. Zoltán legalább 10-15 orvos, nővér munkáját fogta össze éjjel-nappal, szinte megszakítás nélkül, sose tudtuk, hogy jutott-e neki vajon csak néhány óra pihenés. Ott, akkor nem volt elég jó szívsebésznek lenni, nem volt elég jó orvosnak lenni, hanem el nem apadó erőt, lelkesedést és energiát kellett tudni adni mindenkinek, hogy fel tudjuk venni a harcot az előre nem látott nehézségekkel, szövődményekkel. A donor szív akkor nem érkezett meg időben, de az az első, heroikus próbálkozás egy olyan fejlődési utat jelölt meg, amely lehetővé tette, hogy a magyar műszív program beinduljon a közeljövőben.

„**Carpent tua poma nepotes**”, gyümölcsfádat unokáid fogják élvezni, tartja a mondás.

Mindannyiunk közös reménye, hogy a sikeres műszív és szívtranszplantációs program nagyon sok betegünknek ad egy újabb esélyt az Életre.

Dr. Demendi Csaba, szülész-nőgyógyász, SE II.sz. Szülészeti és Nőgyógyászati Klinika:

Szabolcs tanár úrral 1998 januárjában találkoztam először, amikor a szakdolgozatomhoz kerestem konzulent az egyetem utolsó évében. A témám az ő specialitása volt, de volt egy kis bökkenő, ugyanis egy olyan munkát vittem hozzá, amit egy egyetemen kívüli klinikán végzett tudományos diákköri munka keretében készítettem el, és nem voltam biztos benne, hogy vajon ez szakdolgozat témaként elfogadható, ráadásul a beadási határidő is vészesen közeledett. Nagy bajban lettem volna, ha az államvizsga előtt pár hónappal kellett volna egy új témát találnom! A tanár úr segítségével sikerült átdolgoznom a szakdolgozatot, melyet az akkori Szív- és Érsebészeti Klinikán sikeresen megvédtem, így megkaphattam a diplomámat.

Akkor nyújtott segítségéért azóta is hálás vagyok!

Megnyugtató, de határozott személyisége pedig, - mint orvos - sokáig példaként szolgált számomra.

Azóta évek teltek el, mikor nemrég kiderült, hogy sógornőm szívkoszorúér műtétre vár.

Izgalmát nyugodt szívvel tudtam oldani, amikor megtudtam, hogy az operátor Szabolcs tanár úr lesz. A beavatkozás kitűnően sikerült, ami igazolta, hogy sógornőm a tanár úr személyében a legjobb kezekben volt.

Közös páciensünk Varró Csilla révén pedig néhány éve folyamatosan értesülök a Marfan-szindrómás betegekért végzett áldozatos munkájáról.

Bízom benne, hogy a tanár úr hosszú évekig folytatja még sikereiben gazdag, kimagasló színvonalú orvosi és oktatói pályáját, a betegek és a hallgatók javát szolgálva!

Hatvanadik születésnapja alkalmából további eredményes éveket és jó egészséget kívánok!

Dr. Nagy Zsolt:

Első találkozásunkra jól emlékszem. Egy határozott és nagy tudású szívsebész keresett meg. Klinikus szakorvosként úgy gondolta, hogy szükség van molekuláris genetikai szakemberekre is az átfogó Marfan-szindróma kutatásban. Nekem ez a megkeresés azt jelentette, hogy széles látókörű és empatikus szakorvossal találkoztam. A Marfan-szindróma kutatása kapcsán ez a véleményem csak még határozottabb lett Dr. Szabolcs Zoltánról.

Matuszka Lászlóné:

60. születésnapja alkalmából a szívtranszplantáltak és a Szív a Szívért Alapítvány nevében köszöntöm, kívánok jó egészséget, és sok sikert munkájához, még sok életet mentsen meg.

A szívtranszplantáltak munkája révén reményt kaptak életük meghosszabbításához.

Igaz, hogy a szívtranszplantációt 20 éve végezték először Magyarországon, de akinek a hozzátartozója átesik ezen a műtéten, az egy csodának nevezi még a mai napig is.

Örülünk, hogy Ön is ennek az orvos csoportnak a tagja.

Kapcsolata a betegekkel nagyon jó. Örülünk, hogy a szívtranszplantáltak orvos-beteg találkozására elfogadja a meghívásunkat, amelyre a szívtranszplantáltak az ország különböző részéről érkeznek. Itt bárki kérdéssel fordulhat Önhöz. Látva néha elkeseredettségüket, lelki támaszt is nyújt nekik. **„Felhívta a szívtranszplantáltakat, hogy legyenek büszkék az új szívükre, mert így a családi légkörben is fontos szerep hárul rájuk.”**

E kötetlen beszélgetések után még közvetlenebb kapcsolat alakul ki beteg és orvos között. Erre mindenkinek szüksége van a gyógyulásához. **Köszönjük!**

Ágg Bence, medikus: Amit, csak a Városmajori Klinikán tanulhat meg a medikus – Dr. Szabolcs Zoltán 60. születésnapjára

Orvostanhallgatóként 2009 ősze óta minden héten egy délelőttöt a Városmajori Szívsebészeti Klinikán töltök, s általában úgy jövök el a klinikáról, hogy az az érzésem, hogy azalatt az egy délelőtt alatt többet tanultam, mint a hét többi napján együttvéve. Szabolcs Zoltán Tanár Úr ugyanis amellett, hogy nemcsak szívsebészként, hanem a szó klasszikus értelmében vett orvosként is mindent elkövet a betegek gyógyulása, megnyugtatása érdekében, igyekszik minden alkalmat megragadni arra, hogy az évtizedek során összegyűjtött tapasztalatát továbbadja a hallgatóknak.

Tanár Úrtól azonban nemcsak a műtőben alkalmazott sebésztechnikai trükköket, a lehetséges szövödmények kezelését lehet megtanulni, hanem a betegekkel, a munkatársakkal való kommunikációt, a betegek lelki támogatásának jelentőségét és módszereit is, sőt még azt is, hogy miért lehet a magyar orvos, kutató sokkal eredményesebb a tudományok területén, mint a sokkal előnyösebb anyagi és tárgyi körülmények között dolgozó nyugat-európai vagy amerikai társa. Minden klinikán töltött délelőtt alkalmával egyre többet tudok meg arról is, hogy mit kell tennem majd ahhoz, hogy kiegyensúlyozott, a „munka” mellett is teljes értékű életet élő, „több lábon álló” orvos lehessenek, ha elvégeztem az egyetemem.

Olyan általános erényeket is el lehet tanulni Tanár Úrtól, mint amilyen a hivatástudat vagy a türelem. Ez utóbbi ékes bizonyítéka volt mikor a Tanár Úr, a nővérek feladatát átvállalva egy délelőtt többször visszatért ahhoz az idős férfi beteghez, aki hosszas unszolás árán sem akarta bevenni a gyógyszereit. Tanár Úr határozottsága és türelme végül meghozta a gyümölcsét. Sikerült ugyanis „üzletet kötni” - az alkudozás terén valószínűleg jártas - idős úrral, aki hajlandó volt három részletben bevenni a reggeli tablettákat, ha egy egyébként nem túl fontos, ám annál nehezebben lenyelhető multivitaminot elhagyhat.

A Tanár Úr megtartva a klasszikus idők orvosának erényeit, ám egyúttal átlátva napjaink tendenciáit az informatika adta lehetőségeket is kihasználva igyekszik szólni a betegekhez, s a hallgatókhoz. Honlapjának „Elmélkedésre szánt gondolatok” című rovatában ízelítőt kaphatnak az érdeklődők mindabból a felhalmozott tapasztalatból, melyet a fentiekben igyekeztem bemutatni.

A klinikán megszerzett rengeteg ismeret mellett egy valamit azonban még a mai napig sem tudtam megtanulni a Tanár Úrtól. Azt, hogy hogyan képes mindazt belesűríteni egy napjába, amit a fentiekben felsoroltam, és mindazt, amiről még csak említést sem tettem?

(A Magyar Marfan Alapítvány és a Nemzeti Szívtranszplantációs Várólista Bizottság vezetése, a Marfan-szindróma kutatásának irányítása, előadások konferenciákon, a Semmelweis Egyetemen és Erdélyben, s a lista még hosszan folytatódhatna.)

60. születésnapja alkalmából szeretnék jó egészséget és sok boldogságot kívánni!

ISTEN ÉLTESSE TANÁR URAT!!!!!!

Impresszum

Főszerkesztő: Varró Csilla • **E-mail:** varroczilla@gmail.com • **Telefon:** +36 30 384 22 30

Lapigazgató: Dr. Szabolcs Zoltán • **Telefon:** +36-20 825 80 50 • **Fax:** +36-26 362 425 • **E-mail:** dr.szabzol@gmail.com

Megjelenteti: Magyar Marfan Alapítvány – Hungarian Marfan Foundation • **Cím:** SE Szívsebészeti Klinika - 1122 Bp. Városmajor u. 68. • **Adószám:** 182-483-71-1-43 • **Technikai kód:** 0403 8686465618 • **Honlap:** <http://www.marfan.hu>